

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Tothom-Vaňom, Račianska 38, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 35 Er 2730/2014-103 z 22. septembra 2015 v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj práva

zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) č. k. 35 Er 2730/2014-103 z 22. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii.

Schválením dodatku č. 1 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie 1. marca 2016 až 28. februára 2017 došlo k prerozdeleniu nevybavených vecí pridelených sudcovi Ľubomírovi Dobříkovi a náhodným výberom bola vec pridelená 14. septembra 2016 sudcovi Petrovi Brňákovi, ktorý je členom I. senátu ústavného súdu.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozhodnutím zamietol sťažovateľom (v právnom postavení povinného v druhom rade v rámci okresným súdom pod sp. zn. 35 Er 2730/2014 vedeného exekučného konania) podané námietky proti exekúcii a druhým výrokom nenapadnutým ústavnou sťažnosťou (avšak napadnutým riadnym opravným prostriedkom zo strany sťažovateľa; pozn.) zamietol i jeho návrh na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnutým rozhodnutím vydaným okresným súdom v rámci exekučného konania došlo v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii k porušeniu jeho práv zaručených ústavou, ako aj dohovorom (bod 1), a preto sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy obrátil na ústavný súd.

3. Nosnou sťažnostnou argumentáciou je tvrdenie sťažovateľa o neprávoplatnosti a nevykonateľnosti samotného podkladového súdneho rozhodnutia okresného súdu č. k. 29 C 89/2009-79 z 10. júna 2010 ako exekučného titulu, a to z dôvodu absencie jeho doručenia samotnému sťažovateľovi, ktorý sa o jeho existencii mal dozvedieť až 18. septembra 2014, t. j. viac ako štyri roky po jeho vydaní, na základe doručenia upovedomenia o začatí exekúcie č. EX 726/2014-11 zo 4. septembra 2014. Predmetom exekúcie bolo vymożenie pohľadávky oprávneného – [REDACTED] (ďalej aj „oprávnený“) vo výške 1 693,05 € s príslušenstvom vrátane trov súdneho konania, ako aj samotných trov exekúcie.

Ako ďalej sťažovateľ uvádza, „... *po doručení upovedomenia som podal námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie, a to so zdôraznením skutočnosti, že rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 29 C 89/2009-79 zo dňa 10.06.2010 mi nikdy nebol*

doručený, že o danom súdnom konaní som nikdy nemal vedomosť, a teda daný rozsudok označený v upovedomení ako exekučný titul nikdy nemohol nadobudnúť právoplatnosť a ani vykonateľnosť.

Dňa 05.02.2015 mi bolo doručené uznesenie vyššieho súdneho úradníka Okresného súdu Košice II č. k. 35 Er 2730/2014-61 zo dňa 06.10.2014... ktorým bol môj návrh ako povinného v 2. rade na zastavenie exekúcie a moje námietky proti exekúcii zamietnuté.

Voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka som podal odvolanie, opäť so zdôraznením skutočnosti, že rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 29 C 89/2009-79 zo dňa 10.06.2010 sa nikdy nestal vykonateľným, a teda nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie...

Až dňa 21.02.2015 mi bol na moje vyžiadanie doručený rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 29 C 89/2009-79 zo dňa 10.06.2010, považovaný v exekučnom konaní za exekučný titul, na základe ktorého som mal byť ako odporca v 2. rade, zastúpený mne neznámou opatrovníčkou, spoločne s odporcom v 1. rade povinný uhradiť oprávnenému... tam uvedenú istinu, poplatky z omeškania a trovy konania.

V lehote 15 dní od doručenia rozsudku Okresného súdu Košice II som podal voči nemu odvolanie podaním zo dňa 08.03.2015. V jeho rámci som namietal (i) odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj (ii) nesprávne právne posúdenie veci...

Zároveň som z dôvodu opatrnosti podal aj žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania voči rozsudku Okresného súdu Košice II pre prípad, že by súd mal za to, že rozsudok Okresného súdu Košice II treba považovať za doručený dňom jeho doručenia [REDAKOVANÉ], ktorá bola považovaná za moju opatrovníčku, hoci na jej ustanovenie vôbec neboli splnené podmienky a hoci ide o osobu, ktorú som nikdy nevidel a ktorá nijako moje záujmy v konaní neobhajovala. Okresný súd Košice II uznesením č. k. 29 C 89/2009-15 zo dňa 23.03.2015 mi zmeškanie lehoty neodpustil. Aj voči tomuto uzneseniu som následne podal odvolanie podaním zo dňa 21.04.2015.

Na základe uvedených úkonov bol spisový materiál na prejednanie mojich odvolaní tak voči rozsudku Okresného súdu Košice II (považovaným za exekučný titul), ako aj voči uzneseniu č. k. 29 C 89/2009-151 zo dňa 23.03.2015 postúpený na Krajský súd v Košiciach, kde je konanie vedené pod sp. zn. 2 Co 239/2015, resp. sp. zn. 2 Co 240/2015...

Okresný súd Košice II uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-97 zo dňa 20.05.2015 exekúciu voči môjmu bratovi ako povinnému v prvom rade z dôvodu jeho úmrtia zastavil.

Uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 35 Er 2730/2014-103 zo dňa 22.09.2015, napadnutým v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii touto sťažnosťou, boli moje námietky proti exekúcii, ako aj návrh na zastavenie exekúcie, zamietnuté. Voči danému uzneseniu v časti výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie som podal odvolanie podaním zo dňa 20.10.2015.

V časti výroku uznesenia o zamietnutí námietok však opravný prostriedok prípustný nebol, preto voči nemu smeruje táto sťažnosť.“.

4. Poukazujúc na samotný priebeh exekučného konania, ako aj priebeh súdneho konania predchádzajúceho vydaniu príslušného – sťažovateľom rozporovaného – exekučného titulu sa sťažovateľ domnieva, že „... z obsahu mojich námietok jednoznačne vyplýva, že som namietal právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Košice II. Táto skutočnosť je pritom pre výsledok exekučného konania zásadnou, nakoľko je dôvodom pre zastavenie exekúcie v zmysle § 57 Exekučného poriadku. Touto sťažnosťou napadnuté uznesenie sa však touto mojou obranou vôbec nezaoberalo a bez ďalšieho vychádzalo z rozsudku Okresného súdu Košice II, a to zrejme len preto, že na ňom bol uvedený od tlačok pečiatky súdu o právoplatnosti...

Z vyššie uvedených ustanovení Exekučného poriadku zároveň vyplýva, že súd mal zvažovať odklad exekúcie (§ 56 ods. 2), resp. minimálne si mal vyžiadať stanovisko vo veci skutočností, ktoré som na svoju obranu uvádzal, a to napríklad v rámci odvolania voči rozsudku Okresného súdu Košice II.“.

5. V závere podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1) napadnutým rozhodnutím okresného súdu v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii, aby napadnuté rozhodnutie v ústavnou sťažnosťou napadnutom rozsahu zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu úhradu trov konania v sume 296,44 €.

II.

6. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a k nej pripojených listinných dôkazov, ako aj z ústavným súdom vykonanej lustrácie súdnych spisov okresného súdu sp. zn. 35 Er 2730/2014 a sp. zn. 29 C 89/2009 ústavný súd zistil tento skutkový stav:

6.1 [REDAKOVANÉ] podal 30. mája 2014 na základe exekučného titulu – rozsudku okresného súdu č. k. 29 C 89/2009-79 z 10. júna 2010 – u súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdna exekútorka“) návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 1 693,95 € s príslušenstvom. Súdna exekútorka podala 11. júna 2014 okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu. Okresný súd následne 19. augusta 2014 súdnu exekútorku poveril vykonaním exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 17. septembra 2014, pričom sťažovateľ podal v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 35 Er 2730/2014 30. septembra 2014 námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 35 Er 2730/2014 zo 6. októbra 2014 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 35 Er 2730/2014 zo 6. októbra 2014 podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého okresný súd napadnutým rozhodnutím (uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-103 z 22. septembra 2015; pozn.) námietky sťažovateľa proti exekúcii a jeho návrh na zastavenie exekúcie taktiež zamietol.

Zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 35 Er 2730/2014 ústavný súd považoval za preukázané, že po zamietnutí odvolania zo strany exekučného súdu (napadnutým rozhodnutím; pozn.) sťažovateľ uhradil svoj záväzok voči [REDAKOVANÉ], ktorý ako oprávnený v rámci exekučného konania následne zobral svoj návrh na vykonanie exekúcie 6. novembra 2015 späť. V nadväznosti na túto skutočnosť súdna exekútorka 27. novembra 2015 podala v súlade s § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom rozhodol okresný súd

uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-115 z 11. februára 2016 tak, že exekučné konanie zastavil (označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. februára 2016; pozn.).

6.2 V rámci súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 29 C 89/2009 sťažovateľ 27. januára 2015 požiadal okresný súd o doručenie jeho rozsudku z 10. júna 2010 s tvrdením, že *jeho originál mu nebol nikdy doručený*. Okresný súd rozsudok sp. zn. 29 C 89/2009 z 10. júna 2010 doručil sťažovateľovi 21. februára 2015, na základe čoho sťažovateľ podal 11. marca 2015 proti uvedenému rozsudku odvolanie, v ktorom tvrdil, že lehota pre podanie odvolania je zachovaná, a zároveň pre prípad, že by okresný súd považoval lehotu na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 za zmeškanú, požiadal o jej odpustenie.

Okresný súd uznesením č. k. 29 C 89/2009-151 z 23. marca 2015 sťažovateľovi zmeškanie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010 neodpustil, pričom zdôraznil, že rozhodnutie o včasnosti podaného odvolania môže urobiť len krajský súd, ktorý posúdi otázku, či bola opatrovníčka sťažovateľovi ustanovená v súlade so zákonom, keďže procesné pochybenie súdu je odvolacím dôvodom, nie dôvodom na odpustenie zmeškania lehoty. Sťažovateľ teda podal 24. apríla 2015 proti označenému uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015 odvolanie. Spis bol 6. mája 2015 predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaniach sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015 a proti rozsudku okresného súdu z 10. júna 2010.

Krajský súd uznesením zrušil rozsudok okresného súdu z 10. júna 2010 okrem zamietavého výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom zároveň odmietol odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 23. marca 2015. Krajský súd v odôvodnení uznesenia konštatoval, že okresný súd nedostatočne zistil pobyt žalovaného v 2. rade, a tým mu odňal možnosť konať pred súdom. Uznesením okresného súdu z 31. augusta 2009 bola žalovanému v 2. rade ustanovená opatrovníčka, avšak bez toho, aby okresný súd vyčerpal všetky procesné možnosti a doručoval písomnosti sťažovateľovi ako žalovanému v druhom rade obvyklým spôsobom – poštou.

III.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosc' možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (čl. 48 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

IV.

11. Nosnou sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa je jeho tvrdenie o pochybení exekučného súdu pri vydaní napadnutého rozhodnutia z dôvodu absencie súdneho prieskumu otázky právoplatnosti a vykonateľnosti samotného podkladového súdneho rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 29 C 89/2009-79 z 10. júna 2010 predstavujúceho exekučný titul (bod 3).

12. V kontexte uvedeného ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že samotné dôvody sťažovateľom podaných námietok proti exekúcii, ako aj jeho návrhu na zastavenie exekúcie sa v plnom rozsahu stotožňovali.

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho

základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity (napr. II. ÚS 130/02).

14. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. napr. III. ÚS 149/04).

15. Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne.

16. Námietky v zmysle predpokladanom Exekučným poriadkom sú procesnou obranou slúžiacou povinnému proti neprípustnej exekúcii, a teda ich uplatnením povinný sleduje zastavenie alebo upustenie od vykonania neprípustnej exekúcie, pričom táto neprípustnosť môže nastať iba z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone (Exekučnom

poriadku; pozn.) a ich spoločným znakom je, že tieto dôvody nastali až po vzniku exekučného titulu. Inými slovami, námietky proti exekúcii môže povinný odôvodniť iba zákonnými dôvodmi, ktoré sa viažu k exekučným titulom priznanému nároku a nastali až po vzniku tohto exekučného titulu (I. ÚS 204/2012).

17. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podľa Exekučného poriadku majú v exekučnom konaní povinní viaceré právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môžu využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov (m. m. III. ÚS 234/2011, IV. ÚS 529/2011).

18. K takým právnych prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinných v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia, resp. jej vykonávanie odložiť.

19. Námietky proti exekúcii sú teda len jedným z prostriedkov obrany povinných v exekučnom konaní. V súvislosti s tým ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 134/05, IV. ÚS 193/2010, III. ÚS 152/2012) už vyslovil názor, že pokiaľ ide o námietky proti exekúcii, nejde o najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného. Účinnnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo.

20. Ústavný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ „účinnjší“ prostriedok nápravy, t. j. návrh na zastavenie exekúcie (založený na identickej argumentácii – t. j. na neprávoplatnosti a nevykonateľnosti exekučného titulu; pozn.), využil, a teda okrem námietok proti exekúcii podal aj samotný návrh na zastavenie exekúcie.

Argumentácia sťažovateľa ohľadom vyčerpania právnych prostriedkov v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom zákone, t. j. že proti napadnutému rozhodnutiu v časti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii už nie je prípustný žiaden riadny ani mimoriadny opravný prostriedok (a teda že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpal všetky právne prostriedky nápravy, ktoré mu zákon účinne poskytoval; pozn.), nie je vecne správna, pretože Exekučný poriadok umožňoval sťažovateľovi i inú ochranu ním označených práv (bod 19), ktorú sťažovateľ aj využil.

Hoci napadnutým rozhodnutím okresný súd nezamietol len námietky sťažovateľa proti exekúcii, ale aj jeho návrh na zastavenie exekúcie, proti zamietnutiu jeho návrhu na zastavenie exekúcie sa sťažovateľ podaním z 20. októbra 2015 odvolal. Vzhľadom na to, že okresný súd exekučné konanie na základe návrhu súdnej exekútorke (posledný odsek bodu 6.1) uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-115 z 11. februára 2016 zastavil, v uznesení nad rámec jeho odôvodnenia poznamenal, že „... jeho pozornosti neušlo ani odvolanie povinného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č. k. 35 Er 2730/2014-103 zo dňa 22.9.2015, ktorým boli námietky povinného a návrh na zastavenie exekúcie zamietnuté, avšak vzhľadom na zastavenie exekúcie v zmysel... zákonného ust. § 57 ods. 1 písm. c) EP, súd považoval rozhodovanie o nich za bezpredmetné.“

21. Na záver ústavný súd taktiež dodáva, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nemohol nezobrať i on zreteľ na samotnú – podľa názoru ústavného súdu významnú – skutočnosť, že sťažovateľ po doručení napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu uhradil svoj záväzok voči [REDAKOVANÉ], ktorý ako oprávnený v exekučnom konaní následne zobral svoj návrh na vykonanie exekúcie 6. novembra 2015 späť, a že v nadväznosti na túto skutočnosť došlo zo strany okresného súdu uznesením č. k. 35 Er 2730/2014-115 z 11. februára 2016 k zastaveniu exekučného konania na základe návrhu súdnej exekútorke podaného v súlade s § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (bod 6.1).

Samotné zaplataenie exekučným konaním vymáhanej pohľadávky oprávneného zo strany sťažovateľa za týchto okolností popiera podľa názoru ústavného súdu jeho v ústavnej sťažnosti produkovanú sťažnostnú argumentáciu.

22. Vychádzajúc z uvedeného bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017